

РЕШЕНИЕ

№ 6587

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4625** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 ал.2-4 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл.92 ал.11 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], ул.Т. [жилищен адрес], вх.А, ет.11, ап.33 представлявано от С. А. П. срещу Решение № П-6/23.04.2021г. на Директора на ТД на НАП-С., с който е върната административната преписка образувана по Акт за прихващане или възстановяване № Р-22221120006958-171-003/05.04.2020г., издаден на основание чл.92 ал.11 от ЗДДС, на орган по приходите за произнасяне по искането за законна лихва върху сума в размер на 97 612,78 лева., като и е оставена без уважение жалба вх.№ 53-06-2992/13.04.2021г. от [фирма] срещу Акт за прихващане или възстановяване № Р-22221120006958-171-003/05.04.2020г, издаден от орган по приходите, във връзка с подадена справка –декларация по ЗДДС с вх. № 22121263704 от 13.10.2020г. и ревизионно производство, възложено със ЗВР №Р – 22221120006958-020-001/16.11.2020г., по описа на отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“, като неоснователна в останалата ѝ част.

Жалбоподателят твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, тъй като неправилно не е възстановен от органите по приходите ДДС в размер на 87,22 лева, тъй като са представили всички необходими документи – фактури, както и не е съобразено обстоятелството, че извършените покупки са свързани изцяло с дейността на дружеството. Неправилно директора на ТД на НАП-С. е върнал преписката за

ново произнсяне от орган по приходите с указания да бъдат изчислени лихви върху сумата от 97 612,78 лева, която сума не отговаря на сумата по подадената справка –декларация по ЗДДС за месец 09.2020г.

Моли съдът да отмени оспореното решение и да бъде върната преписката за издаване на нов А..

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от управителя С. А., която поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорения акт. Представя писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът – Директора на ТД на НАП –С. град чрез процесуалният си представител юрисконсулт В. оспорва жалбата, намира, че в съдебното производство не са представени такива доказателства, въз основа на които да бъде приета различна фактическа обстановка, напротив събраните доказателства изцяло подкрепят изводите на издателя на административния акт. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.197 ал.2 изр.2 от ДОПК, при което е процесуално допустима.

От фактическа страна се установява следното:

Жалбоподателят [фирма] за месец 09.2020г. е подал справка –декларация по ЗДДС с вх.№ 22121263704/13.10.2020 с деклариран ДДС за възстановяване в размер на 107 483,20 лева. На дружеството е възложена ревизия със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221120006958-020-001 от 16.11.2020г., връчена по електронен път на 26.11.2020г.

В хода на ревизията, органите по приходите са установили, че през месец 09 е ползван данъчен кредит в размер на 87,22 лева по фактура № [ЕГН]/28.09.2020г. и фактура № [ЕГН]/29.09.2020г., изддени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], Предмет на доставките е наем на ван 8+1 места и гориво.

При условията на чл.92 ал.11 от ЗДДС е издаден А. № Р-22221120006958-171-003/05.04.2021г., от Б. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С.

Актът е оспорен пред директора на ТД на НАП С., който е издал оспореното в настоящото съдебно производство Решение № П-6/23.04.2021г.

При административното обжалване актът е потвърден частично, като съображенията се основават на изводите за липса на доказателства, как получените услуги по фактури № [ЕГН]/28.09.2020г. и фактура № [ЕГН]/29.09.2020г., са използвани в икономическата дейност на дружеството. Относно дадените указания за възстановяване на лихви върху сумата от 97 612,78 лева, решаващият орган е приел, че върху останалата част от претендираната сума за възстановяване по справката –декларация, а именно в размер на 9 783,20 лева, лихва не се дължи, тъй като цитираната сума е възстановена с Акт № Р-222211200006958-171-002/11.02.2021г. за прихващане или възстановяване на основание чл.92 ал.11 от ЗДДС, като с жалбата срещу това А. няма искане за дължимост на законна лихва върху възстановената сума в разме на 9 783,20 лева /лист 37 от делото/

При горната фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение и частично потвърдения с него А. са издадени от компетентни органи и в рамките на правомощията им по чл.92 от ЗДДС във връзка с чл.197 ал.1 от ДОПК., като не се откриват нарушения, относно формата на административните актове и процедурата на издаването им.

Оспореното решение и А. са издадени в съответствие с материалния закон. Относителните разпореби, относно общите правила за прихващане се съдържат в ДОПК, докато нормите на ЗДДС уреждат специалната уговорена процедура за възстановяване на ДДС. Процесуалните разпоредби във връзка с прихващането и възстановяването в двата закона следва да се тълкуват и прилагат в тяхната взаимовръзка.

Обжалваният Акт № № Р-22221120006958-171-003/05.04.2021г е издаден на основание чл.92 ал.11 от ЗДДС в хода на възложена ревизия на дружеството, което обстоятелство не е спорно. Съгласно чл.92 ал.11 от ЗДДС в случаите на ал.3 при възложена проверка данъкът се прихваща или възстановява изцяло или частично в 30 дневен срок, а при възложена ревизия – данъкът се прихваща или възстановява изцяло или частично в 30-дневен срок от връчване на заповедта за ревизия в размер, представляващ разликата между декларирания данък за възстановяване и размера на данъците и задължителните осигурителни вноски, които обосновано се очакват да бъдат установени при ревизията. Актът, с който се възстановява или отказва възстановяването при възложената ревизия, се обжалва по реда на ДОПК, предвиден за обжалване на обезпечителните мерки.

В конкретния случай, жалбоподателят излага доводи, че неправомерно не му е възстановено ДДС по 2 фактури, включени в справката –декларация за отчетния период м.09.2021г. - фактура № [ЕГН]/28.09.2020г. и фактура № [ЕГН]/29.09.2020г., издадени от [фирма]. Предметът на доставките е наем на ван 8+1 места и гориво. В съдебно заседание, а и в писмените си бележки, законният представител на жалбоподателя, твърди че доставките по фактурите са свързани с дейността на дружеството. Първоначално в съдебно заседание е посочил, че автомобилът е нает с цел дружеството да получи стоки от провинцията, а по втората фактура е закупено гориво за автомобила.

В писмените бележки, вече се твърди, че наетият автомобил е с цел да се превози управителят на дружеството до [населено място], за да приеме лек автомобил М. S560 и да организира превозването му до [населено място]. Твърденията на управителя на [фирма] са противоречиви, тъй като веднъж твърди, че е за превоз на стоки от провинцията, а след това в писмените бележки, твърди, че наетият ван му е бил нужен, за да може да се превози до [населено място], за организира транспортирането на закупения от него л.а. М..

Видно и от допълнително представената в съдебно заседание фактура, издадена от [фирма] /лист 186 от делото/, е посочена дата на данъчното събитие 27.09.2020г., а ванът е нает от жалбоподателя на 28.09.2020г. Това обстоятелство, сочи, че репатрирането на автомобил М. от [населено място] до [населено място] е осъществено на 27.09.2020г., а наемането на цитирания ван е осъществено на следващия ден 28.09-2020г., а горивото е закупено на 29.09.2020г., които факти опровергават тезата на жалбоподателя, относно причините за наемане на въпросния ван.

Независимо от посочените обстоятелства, единствено представените фактури, без наличие на други доказателства, които следва да бъдат ангажирани от

жалбоподателя, не са достатъчни за да обосноват и да установят наличие на връзка на използването на услуги по двете фактури с основната търговска дейност на дружеството.

В тази връзка изводът на директора на ТД на НАП С., че не са представени доказателства, как получените услуги са използвани в независимата икономическа дейност на жалбоподателя, са правилни и обосновани. Невъзстановяването на претендирания от жалбоподателя данък в рамките на висящото ревизионно производство е в съответствие с материалния закон. Достатъчно е обосновано очакване за установяване на задължения, а дали то е правилно, ще се изясни при ревизията и издадения след приключването ѝ ревизионен акт. В случая това очакване почива на изложени в А. констатации, че към настоящия момент не са представени такива доказателства, въз основа на които да се направи изводът, че използваните услуги и закупените стоки- гориво са свързани с обичайната търговска дейност на дружеството.

Невъзстановяването на ДДС с А. в 30 дневен срок от издаване на Заповедта за възлагане на ревизия, до издаване на РА, в хипотезата на чл.92 ал.11 от ЗДДС представлява една обезпечителна мярка за установяването в хода на ревизията на задължения, по аргумент и от реда за обжалването на акта, с който се отказва възстановяване на ДДС при възложена ревизия – по реда за ообжалване на обезпечителните мерки. С оглед на което органите по приходите законосъобразно не са признали данъчен кредит в размер на 87,22 лева на основание чл.70 ал.1 т.2 от ЗДДС.

Окончателната преценка относно правото на данъчен кредит, доставките от които произтича и съответно дали следва да се възстанови претендирания от жалбоподателя ДДС и контрола ѝ по същество, е предмет на ревизионен акт, с който ще приключи ревизията и производството по обжалването му.

Относно искането за законна лихва, считано от 14.11.2020г. върху сумата от 107 483,20 лева, изводите на решаващия орган също са законосъобразни.

Съгласно чл. 92, ал. 3 от ЗДДС, независимо от ал. 1, данъкът за възстановяване по чл. 88, ал. 3 се възстановява в 30-дневен срок от подаване на справка-декларацията, когато:

1.лицето е извършило за последните 12 месеца, преди текущия месец, облагаеми доставки с нулева ставка на обща стойност повече от 30 на сто от общата стойност на всички извършени от него облагаеми доставки, включително доставките с нулева ставка; на доставки с нулева ставка се приравняват и доставките на следните услуги с място на изпълнение на територията на друга държава членка, по които получател е лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка: транспорт на стоки в рамките на Европейския съюз и оказвани във връзка с този транспорт спедиторски, куриерски и пощенски услуги, различни от услугите по чл. 49; транспортна обработка на стоки; услуги във връзка с транспорта, оказвани от агенти, «посредници, действащи от името и за сметка на друго лице, както и услуги по оценка, експертиза и работа върху движими вещи

2. лицето - земеделски производител, е извършило за последните 12 месеца преди текущия месец облагаеми доставки със ставка 20 на сто на произведените от него стоки по приложение №2, част втора, на обща стойност повече от 50 на сто от общата стойност на всички извършени от него облагаеми доставки.

Според ал. 11 на чл. 92 от ЗДДС, в сила от 01.01.2014 г. в случаите по ал.3, при

възложена проверка данъкът се прихваща или възстановява в 30-дневен срок, а при възложена ревизия данъкът се прихваща или възстановява изцяло, или частично в 30-дневен срок от връчване на заповедта за ревизия в размер, представляващ разликата между декларирания данък за възстановяване и размера на данъците и задължителните осигурителни вноски, които обосновано се очаква да бъдат установени при ревизията. вижими вещи;

Както вече бе посочено, [фирма] е депозирало справка –декларация за отчетния месец 09.2020г. на 13.10.2020г. На дружеството е възложена ревизия на 16.11.2020г. / дните 14 и 15 ноември 2020г. са почивни дни/, като Заповедта за възлагане на ревизия № Р-22221120006958-020-001 от 16.11.2020г. е връчена по електронен път на 26.11.2020г.

Разпоредбата на чл.92 ал.11 от ЗДДС е ясна и недвусмислена, като при възложена ревизия, данъкът се прихваща или възстановява изцяло, или частично в 30-дневен срок от връчване на заповедта за възлагане на ревизия. В този ред на мисли, правилно директора на ТД на НАП С. е посочил, че крайният срок за възстановяване на данъка е 29.12.2020г., съобразявайки разпоредбата на чл.22 ал.6 от ДОПК / дните, 26,27, и 28.12.2020г. са официални почивни дни/

На [фирма] е издаден Акт №Р-22221120006958-171-002/11.02.2021 г. за прихващане или възстановяване по чл. 92, ал. 11 от ЗДДС, от Б. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.. С този акт на [фирма] е възстановена частична сума в размер на 9 783,20 лв., претендирана по посочената справка –декларация за месец 09.2020г. С жалба вх. №53-06-1482/22.02.2021 г., по описа на ТД на НАП С., [фирма] е обжалвал Акт №Р-22221120006958-171-002/11.02.2021 г., в частта на не възстановен ДДС в размер на 97 700,00 лв. С тази жалба има единствено искане за възстановяване на остатъка на данъчния кредит по 3. от 97 700 лева по справка –декларация за отчетен месец 09., както и лихвите за забава върху тази сума. Няма изрично искане за възстановяване на законна лихва върху възстановената вече сума в размер на 9 783,20 лева.

По цитираната жалба е постановено Решение №П-4/08.03.2021 г. от директора на ТД на НАП С., с което е върната административната преписка на орган по приходите за нова произнасяне по искането за възстановяване на сума в размер .на 97 000 лева. Решението не е обжалвано пред АССГ по ре да на чл.197 ал.2 от ДОПК и е влязло в сила. С оглед е прието, че не се дължи лихва върху сумата от 9 783, 20 лева.

Предвид това, законосъобразно директора на ТД на НАП С. е върнал административната преписка, образувана по Акт за прихващане или възстановяване № Р-22221120006958-171-003/05.04.2020г., издаден на основание чл.92 ал.11 от ЗДДС, на орган по приходите за произнасяне по искането за законна лихва върху сума в размер на 97 612,78 лева.

Съдът при изложените по –горе мотиви, приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при съответствие с материално –правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като размерът на същото следва да се определи на 100 лева, придвид производството по обжалване на този вид А. – по реда на чл.197 от ДОПК, а не по реда за обжалване на РА.

Водим от горното Административен съд София град, III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], ул.Т. [жилищен адрес] , вх.А, ет.11, ап.33 представлявано от С. А. П. срещу Решение № П-6/23.04.2021г. на Директора на ТД на НАП-С., с който е върната административната преписка образувана по Акт за прихващане или възстановяване № Р-22221120006958-171-003/05.04.2020г., издаден на основание чл.92 ал.11 от ЗДДС, на орган по приходите за произнасяне по искането за законна лихва върху сума в размер на 97 612,78 лева., като и е оставена без уважение жалба вх.№ 53-06-2992/13.04.2021г. от [фирма] срещу Акт за прихващане или възстановяване № Р-22221120006958-171-003/05.04.2020г, издаден от орган по приходите, във връзка с подадена справка –декларация по ЗДДС с вх. № 22121263704 от 13.10.2020г. и ревизионно производство, възложено със ЗВР №Р – 22221120006958-020-001/16.11.2020г., по описа на отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“, като неоснователна в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ул.Т. [жилищен адрес] , вх.А, ет.11, ап.33 представлявано от С. А. П. да заплати на ТД на НАП –С. сумата от 100/сто/ лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно разпоредбата на чл.197 ал.4 от ДОПК

СЪДИЯ: